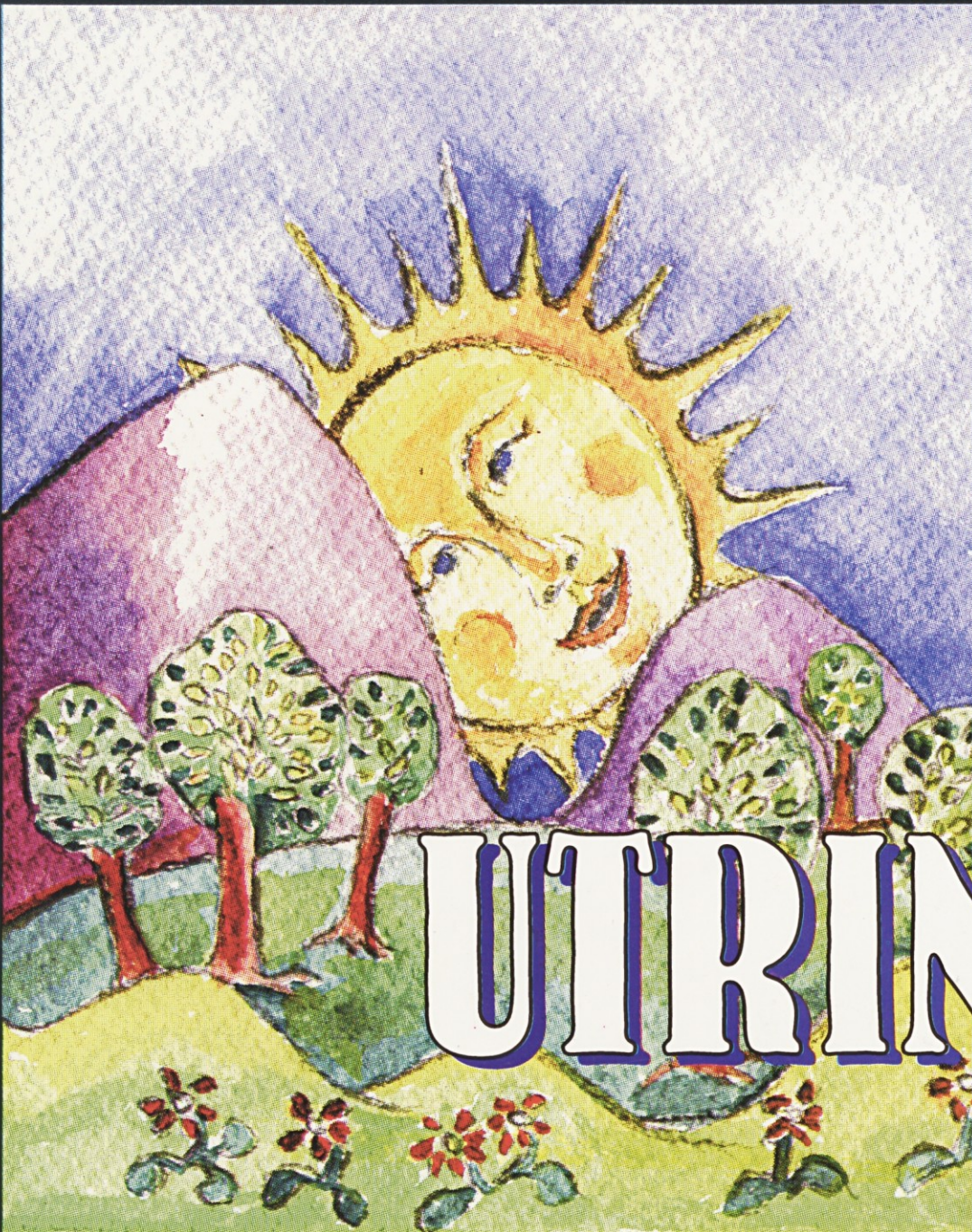

**GLASILO
OSNOVNE ŠOLE
LJUDSKI VRT
PODRUŽNICA
GRAJENA**

UTRINKI

**SOLSKO LETO
2003 - 2004**

u 371 UTR

6005148

15.10.2008

UTRINKI

GLASILO OSNOVNE ŠOLE LJUDSKI VRT
PODRUŽNICA GRAJENA

ŠOLSKO LETO 2003 - 2004

UTRINKI

IZ ŽIVLJENJA NAŠE ŠOLE

In učili smo
se žabice...

ŠOLA

Kdor se hoče naučiti,
mora v našo šolo priti.
Pri matematiki izračunaj 12×12 ,
pri slovenskem jeziku pa slovnico znaj.
Orientacijo spoznaj in se glasbi predaj,
pri likovni vzgoji pa kar pokracaj.
To je naša šola.
Pri nas se veliko naučiš, malo pa tudi noriš.

Nastja Lorenčič, 4. razred

Maruša Žagar, 5. razred

NA PLAVALNEM TEČAJU

Plavalni tečaj je trajal dve uri. Učili smo se
plavati žabico, kravla in pod vodo. Hodili smo
tudi v zunanji bazen. Učil me je učitelj Matevž.
Plavati znam zelo dobro. Najboljše mi je bilo
skakati. V šolo smo se vračali ob enih.

Nina Horvat, 2. razred

Na plavalni tečaj smo se vozili z avtobusom.
Ko smo prispeli v toplice, smo se slekli in
oblekli kopalke, nato smo se stuširali. Najprej
smo šli v mali bazen, kjer smo se ogreli.
Mojemu plavalnemu učitelju je bilo ime Uroš.
V skupini nas je bilo pet. Veliko časa smo bili
v malem bazenu, kjer smo plavali žabico. Bili
smo tudi v masažnem bazenu. V zunanjem
bazenu smo lahko tudi skakali. Ob koncu
tečaja smo plavali za delfinčka in morskega
konjička.

Klavdija Roškar, 2. razred

BILI SMO NA MORJU

UTRINKI

Bili smo v šoli v naravi, v Novem Vinodolskem. Najbolj se mi je vtisnilo v spomin, ko smo se prvič odpravili kopat v morje.

Vsi smo bili presrečni, saj smo se tega najbolj veselili. Kar hitro smo se ogreli za iskanje školjk, ježkov, morskih zvezd in podobno. To prvo kopanje je bilo najboljše in najbolj leđeno. Vse nas je tako zeblo, da se je z nami tresla še voda! Nekateri so se potapljali, drugi so kartali na brisačah in podobno. Kaj pa mislite, da so počeli učitelji? Pazili nas.

Iskala sem školjke in lepe kamne. S sošolko Rebeko sva iskali zaprte školjke. Kasneje sem odšla k sošolcem, ki so gradili zelo lep bazen. Poklicali so me zraven in z veseljem sem se jim pridružila.

Škoda, saj je cel teden kljub domotožju prehitro minil!

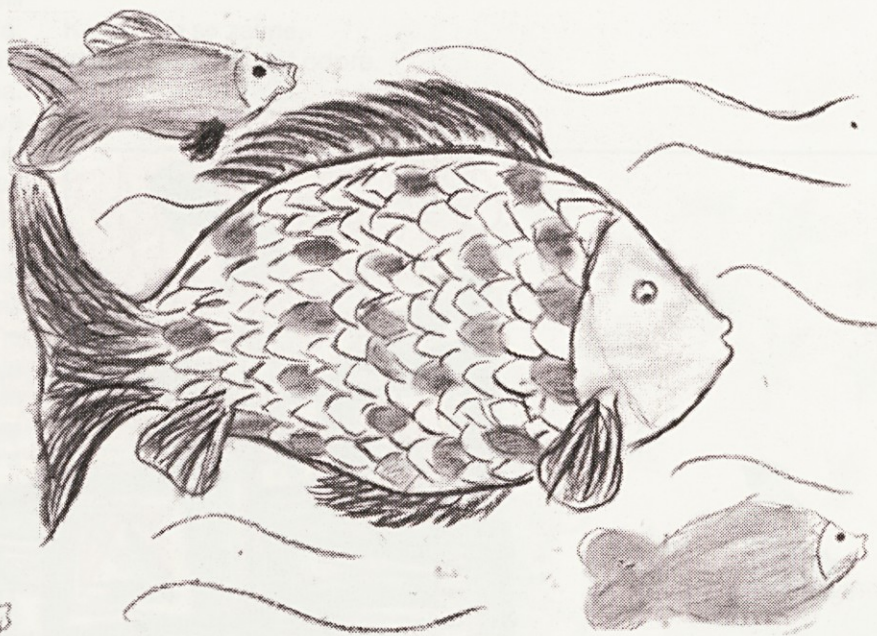
Sanja Brumec, 4. razred

Bilo je jutro in nameravali smo se odpraviti na ladjo. Bili smo že zelo nestrpni in v velikem pričakovanju tega doživetja.

Ko je ladja prispela, smo bili zelo veseli. Na ladji je bilo čudovito, kmalu smo prispeli v Crikvenico. Šli smo si pogledat akvarij. Videli smo gromozanske ribe in dve morski mački. Lahko smo si šli tudi kaj kupiti, verižice ali kakšne druge stvari. Potem smo šli nazaj na ladjo, kjer smo imeli harmoniko in naš učitelj nam je zaigral. Tudi kapitan je zaigral in peli smo do onemoglosti.

Ampak, vse se enkrat konča in tudi mi smo se morali posloviti od tega lepega izleta.

Blaž Vurzer, 4. razred

Blaž Tikvič, 3. razred

UTRINKI

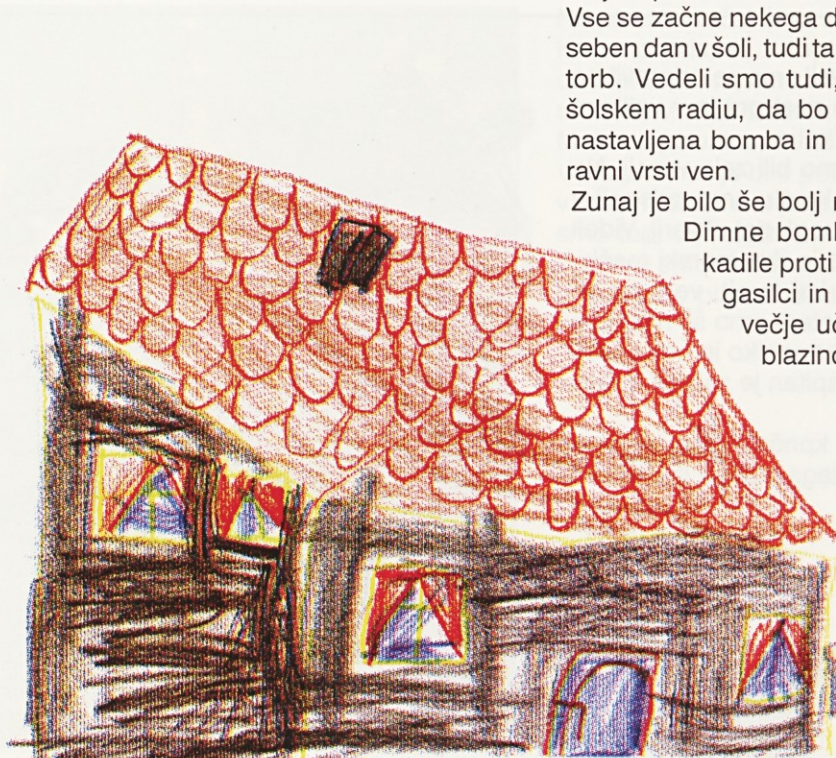

Zjutraj, ko sem prišel v šolo, smo imeli evakuacijo šole. Po malici smo dobili obvestilo, da je požar. Potem so ptujski in grajski gasilci prišli in ogenj pogasili. Reševali so učence. Učenci višjih razredov so povezovali ranjence. Ob koncu smo še pogledali gasilsko opremo.

Tilen Wolgemut, 2. razred

V šolo smo prišli brez nahrbtnikov. Zjutraj smo si ogledali gledališko predstavo. Po predstavi smo šli v razred, kjer smo imeli malico, tudi učiteljica je bila z nami. Po šolskem radiu smo slišali, da gori šola. Hitro smo se postavili v kolono in zapustili šolo. Pri matematični učilnici se je kadilo. Prišli so gasilci in pogasili ogenj. Potem smo imeli predavanje. Ogledali smo si tudi gasilske avtomobile in pripomočke.

Luka Tikvič, 2. razred

Bil je lep dan. Vas zanima, kakšen je bil? Vse se začne nekega dne v šoli. Kot vsak poseben dan v šoli, tudi ta dan nismo potrebovali torb. Vedeli smo tudi, da bo zazvonilo po šolskem radiu, da bo v učilnici matematike nastavljena bomba in takrat bomo švignili v ravni vrsti ven.

Zunaj je bilo še bolj neudobno in strašno. Dimne bombe so se vedno bolj kadile proti nam, dokler niso prišli gasilci in vse spravili v red. Za večje učence pa še skok na blazino.

Žiga Cizerl, 2. razred

Vito Kokol Bogme, 1./ 9

ZIMSKI ŠPORTNI DAN SNEŽINKE

UTRINKI

V četrtek, 4. 3. 2004, smo imeli športni dan. Že zjutraj, ko sem se zbudila, sem vedela, da bo zabavno. V šolo smo prišli kot vsak dan. Najprej smo si v učilnici prvega razreda ogledali film Poletje v školjki. Nato je sledila malica. Končno smo s sanmi odšli na mesto, kjer bi naj potekala zabava na snegu. Ko sem se prvič spustila po strmini, še nisem mogla začutiti vetra v laseh, saj sploh ni bilo hitrosti. Naslednja vožnja je bila hitrejša in zanimivejša. Res je bilo zabavno! Ob koncu proge sem si odpočila in opazovala razigrane in razposajene sošolce. Bili so rdeči in nasmejani, nekateri celo z glavami v snegu. Bili so zelo zanimivi. Prav rada bi jih opazovala, vendar sem na vrhu videla sošolko, ki je čakala na sani. Vedno hitreje sem se vzpenjala do vrha. Opravičevala sem se ji za zamudo. Ker sva najboljši sošolki v razredu, ni bila jezna name. Nekateri učenci smo lahko odšli na predstavitev plezanja, ki je bilo v šoli. Pospremila nas je informatorka Justina. Med potjo smo se zelo zabavali. Ko smo prispeli, smo pohiteli v tople učilnice. Zazvonil je šolski zvonec in naznanil konec ure. Pohiteli smo v telovadnico, kjer nas je čakal trener. Ogledali smo si razna tekmovanja in vaje. Povedal nam je, da se bomo lahko pozneje tudi sami preizkusili v plezanju, vendar sem pred koncem morala iti na avtobus. Ta športni dan sem si globoko vtisnila v spomin, saj je bil naš zadnji športni dan na saneh.

Nastja Lorenčič, 4. razred

Snežinke se zabavajo,
sončece obmetavajo.

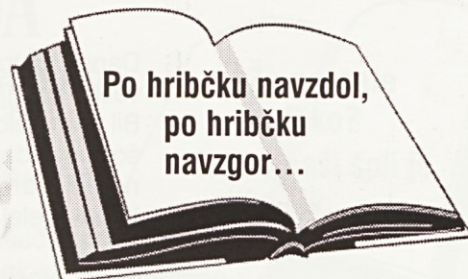
Sončece se skrije,
snežinke poledenijo.

Ko sonce je kaplan,
snežink ni na plan.

Vesel je stric oblak,
da med njimi je
že skoraj vsak oblak- silak.

Ko poletje se začne,
snežinka soncu pot odpre.

Nastja Lorenčič, 4. razred

Petra Lozinšek, 1. razred

PRVI SNEG

Danes zjutraj, ko sem se zbudil, je zapadlo veliko snega. Upam, da bo snežilo še naprej. Bil sem zelo vesel. Danes je tudi zadnji dan šole in sedaj so tu počitnice. Če bo snežilo še naprej, bom srečen, saj se bom lahko sankal, kepal, delal angelčka v snegu in sneženega moža.

Sneg, prosim padaj še naprej, saj te imam zelo rad!

Klemen Klampfer, 3. razred

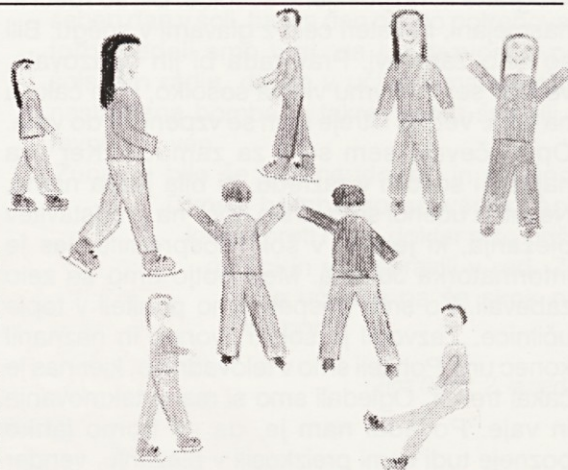
Zjutraj, ko sem se zbudil in pogledal skozi okno, sem se zelo razveselil, saj sem zagledal prvi sneg. Ko sva prišla s prijateljem na postajo, smo se veselili in kepali. Zdaj so na vrsti počitnice in upam, da bo med počitnicami zapadlo še kaj snega. Zimska pokrajina je res lepa. Po njivah, travnikih in gozdovih je padla lepa odeja. Veje dreves se šibijo od težkega snega in ponekod padajo kar na cestišče. Zato je v prometu nastal pravi kaos. Toda nas otroke to ni motilo. Bili smo veseli, razigrani in srečni ob prvem snegu.

Alen Erjavec, 3. razred

DRSANJE V DVORANI TABOR

Učitelji so nam v šoli povedali, da bomo imeli športni dan. Vsi smo bili zelo navdušeni. Zanimalo nas je, kam bomo šli in kaj bomo počeli. Izvedeli smo, da gremo drsat.

V ponedeljek zjutraj smo prišli v šolo, pojedli malico in odšli na avtobus. Vožnja je hitro minila, saj je Maribor zelo blizu. Prišli smo do dvorane Tabor in morali smo si odpreti dežnike, saj je lilo kot iz škafe. Pred nami so bili dijaki iz druge šole. Nekaj časa je trajalo, da smo dobili vsi drsalke in šli smo na led. Ob glasbi smo se lepo drsali v krogu. Večina sošolk še ni znala drsati, zato smo se prijeli za roke. Ker znam drsati, nisem imela težav. Sošolke, ki so bile prvič na drsalkah, so seveda tudi padale. To pa jim ni vzelo volje in poguma, da bi odnehale. Z drsanjem in

Tamara Štruel, 5. razred

padanjem na zadnjico je čas kar hitro minil. Vrnili smo drsalke in se počasi odpravili na avtobus. Ko smo se pripeljali do šole, smo prestopili na avtobus, ki nas je odpeljal domov.

Bilo je lepo, zato si želim, da bi še večkrat imeli takšen športni dan.

Maruša Žagar, 5. razred

NASTOPALI SMO ZA BABICE IN DEDKE

V mesecu novembru smo nastopali za babice in dedke. Jaz sem nastopal s pevskim zborom. Nastopali smo v telovadnici. Cela telovadnica je bila polna. Zapeli smo dve pesmi: Moj medvedek panda in Šolarji veseli. Ko je bilo nastopa konec, smo odšli na malico. Za malico smo dobili rogljiček z marmelado in sok.

Teodor Šandor, 2. razred

Nastopala sem s pevskim zborom. Naučiti smo se morali Vesela šola in Moj medvedek panda. Moja babica ni prišla, je pa bilo veliko drugih dedkov in babic. Imela sem oblečeno rumeno kratko majico in kavbojke. Dedki in babice so bili navdušeni. Učiteljice so nas pohvalile, ker smo lepo nastopali. Ko je bilo predstave konec, smo dobili malico.

Klavdija Roškar, 2. razred

GLEDALIŠKA PREDSTAVA PIKINA NEDELJA

KAKO SO UČENCI 2. RAZREDA DOŽIVELI PIKO NOGAVIČKO?

Žiga Cizerl: »Meni je bilo najbolj všeč, ko gospod Ficko vzame slamo.«

Tadeja Tepeh: »Pika mi je bila zelo všeč.«

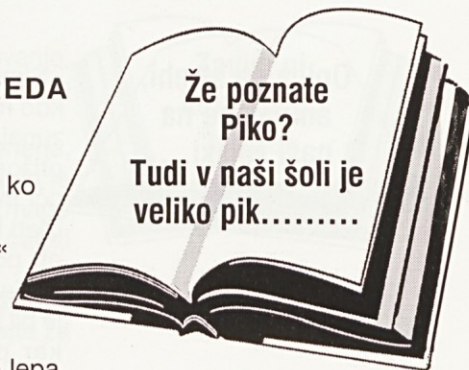
Jelko Plošinjak: »Pika, Tomaž in Anica so iskali na podstrešju duhove. Nato sta prišla roparja.«

Teja Bezjak: »Predstava mi je bila zelo lepa. Pika je bila zelo smešna. Ficko je skakal po konju. Bili so na podstrešju in odganjali duhove. Anica se je prestrašila lutke. Anica, Tomaž in Pika so odšli spat.«

Luka Tikvič: »Meni je bilo všeč, ko sta se roparja tresla od strahu.«

Daleo Vučina: »Pika je s svojima prijateljema Anico in Tomažem na podstrešju iskala duhove. Pika je povedala Anici in Tomažu, da si je vse izmislila, in da jima je hotela pokazati skrinjo zakladov. Teda sta iz omare prišla roparja, ki sta hotela pobrati zaklade. Vendar ju je Pika zaustavila, nato sta pobegnila.«

UTRINKI

NASTJA

Ime mi je Nastja!
Vsak fant se me boji,
tako, da se kar od mene poslovi.
In če me razjezi, mu kar pokažem moje
moči.

Ime mi je Nastja!
Sem močnejša kot Pika Nogavička
in glasnejša kot naša učiteljica!
Sem lepa, pametna in vesela.
Včasih kot plesoča balerina!

Nastja Lorenčič, 4. razred

Matevž Toplak, 2. razred

» Simona, vstani!« me je zbudil znani glas. Le kdo me budi sredi noči? Pa še tako temno je zunaj. Le kaj je spet? Mama vstopi v sobo in prižge luč. Komaj sem lahko odprla zaspane oči in šinilo mi je, saj res, danes gremo na izlet! Na Dunaj! Veste, kakšna muka je vstati ob pol petih zjutraj? Z vso naglico sem se umila in oblekla ter še napolnila nahrbtnik, ki je bil že poln sladkarij in hrane - sline so se mi kar pocedile. Še sreča, da mi je mami pripravila zajtrk. In že z vso hitrostjo proti šoli, kjer me je čakal že poln avtobus sošolcev. Prišla sem namreč med zadnjimi, zato mi je ostal sedež v ospredju. Sedaj pa z vso paro proti Dunaju! Všeč nam je bila vožnja v temi. Regljali smo kot žabe, dokler nas ni pozdravil v Avstriji sončni vzhod, kjer, za informacijo, leži glavno mesto Dunaj.

Oglasili so se želodčki, zato smo naredili postanek in se nasitili. Ko smo se pripeljali na obrobje Dunaja, smo se srečali z gnečo na cesti. Opazovali smo zanimive ulice, mogočne zgradbe. Pripeljali smo se do mogočnega dvorca Schönbrunn, ki je fantastičen. Obdaja ga čudovit park z vodometi, rožami, zelenicami, drevesi. Od znotraj pa je lahko opaziti pozlačene slike, pohištvo, lestence, celo pozlačen strop, v glavnem bogato urejeno.

Komaj smo na avtobusu začeli komentirati o dvorcu, že smo bili na vožnji po Ringu - to je krožna vožnja z ogledom tamkajšnjih znamenitosti: opera, parlament, mestna hiša, univerza in cerkve in še mnogo mogočnih

zgradb z značilnimi kipi na strehi, ki predstavljajo mogočne živali, zmaje, orle, krokodile,...

Po novi zaužiti energiji, torej hrani, smo se podali na sprehod po ulici mimo grobnic Habsburžanov in nato cerkve Svetega Štefana. In kam mislite, smo nadaljevali pot? V Safaripark! Ker je oddaljen od mesta, smo se kar lep čas peljali. Med potjo smo videli vetrnice, ki jih pri nas ne poznamo. S pomočjo vetra in teh vetrnic pridobivajo električno energijo. Sedaj pa nazaj k Safariparku. To je park, po katerem smo se peljali z avtobusom, okoli nas pa so prosto hodile živali. Najbolj so mi bili všeč tigri, nato pa še žirafe in nosorog. Videli smo še razne vrste opic, zebre, slone, antilope, noje in mnoge druge.

Po kosilu v restavraciji smo se vkrcali spet na avtobus in se odpeljali proti naši Sloveniji. Nekatera dekleta smo svojim sopotnikom pripravile karaoke, polne smeha. Potem smo si imele toliko povedati, da smo pozabile na ostale. Pogovarjale smo se, šalile in poslušale glasbo, ostali pa so gledali film.

Ob 22. uri zvečer smo se pripeljali na Grajeno. Škoda, da je bila pot nazaj tako kratka. Ko sem izstopila iz avtobusa in opazovala sošolce, kako se poslavljamo, sem se spomnila, da je to naš zadnji skupni izlet. Imeli smo se tako lepo, da na to nismo niti pomislili. Tega dne, čeprav smo res malo fotografirali, ne bomo nikoli pozabili.

Simona Caf, 8. razred

NAŠE NOGOMETAŠICE OSVOJILE ZLATO

UTRINKI

Najprej vam moram povedati, da smo prvakinje čisto normalne učenke, ki v četrtek zjutraj nismo niti slutile, da bomo popoldan v rokah držale zlati pokal in tako postale medobčinske prvakinje. Hladno jutro se je vleklo, na srečo smo imele zelo skrajšan urnik. A to je bil pomemben dan za nas, osnovnošolske nogometašice. Za pokal se je borilo pet ekip: OŠ Ljudski vrt in podružnica Grajena, OŠ Olge Meglič, OŠ Cirkulane in OŠ Žetale. Izbranke iz sedmega in osmega razreda smo se po malici odpravile z avtobusom - seveda ne me osebno, temveč s šoferjem, po svoje nasprotnice iz Ljudskega vrta in Olge Meglič. Na poti do Žetal, kjer je potekalo tekmovanje, smo z zanimanjem opazovale nasprotnice. Bile so veliko glasnejše od nas, tako da smo me od strahu delovale prav milo, čisto drugače kot izgledajo pravi nogometaši.

Šola v Žetalah je ogromna, a se z našo telovadnico ne more kosati. Bil je že skrajni čas, da smo ponosno oblekle naše drese. Na prvi pogled so bile druge tekmovalke močnejše od nas.

In končno se je tekmovanje pričelo. Prvo tekmo med Ljudskim vrtom in Cirkulanami smo spremljale iz tribun. Svoje moči smo pomerile komaj v tretji tekmi z Ljudskim vrtom. Bilo nas je zelo strah, da bomo izgubile, a je na srečo bil rezultat neodločen, nakar smo igrale z Žetalami in odločno zmagale 1:0.

Končno je ostala zadnja tekma za prvo mesto. Spet smo se pomerile z Ljudskim vrtom. Že v prvih desetih minutah smo dale odločilen gol. Po sodnikovem žvižgu smo si skočile v objem. Kdo pa ne bi, če bi dobil pravi zlati pokal? S

tem smo se uvrstile na državno tekmovanje, ki bo kaj kmalu. Naše priprave so že v polnem teku, saj želimo znova okusiti zmago.

Naš uspeh je razveselil tudi našega trenerja, učitelja športne vzgoje, Milana Šimaca, ki je okrog nas kar plesal s fotoaparatom. Zmage nismo uspele proslaviti, saj nas je čakal avtobus.

Ceprav smo bile izčrpane, je bilo težko zaspati, saj je bil to za nas velik dogodek. Navijajte za nas!

Klementina Zorec, 8. razred

**Zavist ni
lepa stvar,
fantje!**

Jasmina Vlašič, 7./9

UTRINKI

V mesecu decembru je naša šola začutila povsem drugačen utrip vsakdanjega življenja. Za to so poskrbeli naši veliki devetletkarji, saj so izvedli dva tehniška dneva. Na šoli so potekale različne aktivnosti, od peke peciva, računalniškega oblikovanja voščilnic do izdelovanja novoletnih aranžmajev. Tudi za nas, šolske novinarke, to nista bila navadna šolska dneva, saj smo imele nalogo, da učencem in učiteljem zastavimo kar nekaj vprašanj v zvezi z njihovim delom.

Zaupali so nam, da jim je bila takšna oblika pouka zelo všeč, pri delu so zelo uživali in se marsikaj koristnega naučili. Tudi doma se skupaj s starši kdaj pozabavajo in ustvarijo kakšen domiselni okrasek, vendar pa jim hiter tempo sodobnega življenja včasih tega ne dopušča, zato se skupaj odpravijo v trgovske centre in nakupijo potrebne stvari. Ob tem jim je prijetno in zabavno.

Šolske novinarke smo ob koncu aktivnosti pripravile povzetek dogajanj, ga spravile na papir, s pomočjo računalnika lepo oblikovale in učenci so lahko pokazali svojim staršem, kaj so ustvarjali v šoli.

Če pa to zanima tudi vas, majhni in veliki, morate hoditi še nekaj let skozi naša šolska vrata, vse dokler...

Evelin, Diana, Tamara, 8. razred

PEKLI SMO PECIVO

Po zimskih počitnicah nam je učiteljica pripravila presenečenje. A nismo vedeli, kaj bo. Presenečenje je končno prišlo. Spekli smo pecivo. Eni so ribali jabolka, drugi vlivali sestavine, tretji pa pomagali. Jaz sem mešal jajca. Vsak je pojedel en košček peciva. Nekaj ga je ostalo, zato smo ga razdelili prvemu razredu.

Žiga Cizerl, 2. razred

Zjutraj, ko je v razred vstopila učiteljica, nam je povedala, da bomo pekli pecivo. Odšli smo v gospodinjstvo učilnico. Pet dečkov je ribalo jabolka, ena deklica je namazala pekač. Nakar smo strli jajca, stresli sladkor in moko. Potem smo dodali olje, čokolado v prahu in naribana jabolka. Pekli smo pri 180 stopinjah. Ko je bilo pecivo pečeno, je vsak dobil kos. Ker pa ga je nekaj ostalo, so se posladkali tudi naši mali devetletkarji.

Teodor Šandor, 2. razred

ŠLI SMO V KINO

Učenci razredne stopnje smo si v kinu ogledali risanko Reševanje malega Nema. Nekateri sošolci so se norčevali in govorili, da risanke ne bodo gledali, ker niso dojenčki, na koncu pa so bili vsi navdušeni nad njo.

In kakšna je bila vsebina?

Radovedno ribico, z imenom Nemo, so nekega dne ukradli potapljači. Nemovo žalostno življenje se odvija v akvariju, kjer najde veliko prijateljev, vseeno pa pogreša očka. Očka ga neprestano išče. Pomaga mu prijateljica, ki ji peša spomin. Konec pa verjetno že vsi poznate! Nemo in očka se spet najmeta in živita srečno do konca svojih dni.

To je bil super dan!

Nejc Šmigoc, 4. razred

Rebeka Horvat, Maja Polanec 4. razred

UTRINKI

PUST

Prišel je mesec februar, ki mi je zelo pri srcu, saj je to pustni čas. Takrat se lahko maskiramo in tudi malo pošalimo na drug račun.

Letos sem se odločila, da se bom namaskirala v mačko. Z mamico sva sešili kostum in tudi pri barvanju obraza mi je pomagala. Najprej sem šla k babici, da jo malo prestrašim in to mi je tudi uspelo, saj je imela v sobi temno in me ni opazila. Naslednje dni sem obiskala še sorodnike. Tudi v šoli smo, kot vsako leto, organizirali pustni ples, kjer smo bili vsi večinoma v maskah, nato pa smo se tudi sprehodili po Grajeni.

Bila sem tudi na Ptuj in si ogledala povorko, ki je med najbolj znanimi pri nas. Karneval je bil zelo lep, četudi je deževalo. Vsi nastopajoči

so se zelo potrudili z oblačili in rekviziti. Prikazali so dogodke, ki so trenutno popularni v naši okolici. Niso manjkali tudi kurenti, ki so simbol tega karnevala in mesta Ptuja pa ševeda naše države.

Čeprav je pust trajal kar nekaj dni, je prehitro minil. V tem času smo vsi ljudje bolj veseli in pozabimo na težave. Tudi v našem kraju je bilo to opaziti, saj je hodilo okrog veliko maškar. Komaj čakam na naslednji pust!

Tina Zadravec, 7./9

Katja Žuran, 5. razred

UTRINKI

KAKO ČUTIJO NAŠA SRCA

SOBA

Moja soba je polna zanimivih reči,
v njej so luči le za nekaj dni.
Moja soba je prava nadloga,
saj zmeraj vse razmeče,
kadar ji nihče nič ne reče.
Moja soba me nič ne uboga!
In tisti kup reči še zmeraj negibno leži.
A tedaj, ko v sobo vstopim jaz,
na svojem mestu je že vsak.

Nastja Lorenčič, 4. razred

SANJE

Sanje so pravljice,
v katere so potopiš.
Sanje so zgodbe,
ki se nikoli ne končajo.
Sanje so čudeži,
ki se iskrijo na dnu morja.
Sanje so ljubezen
in še kaj lepšega!
Sanje so neskončnost,
ki jih v upanju dočakaš!

Nastja Lorenčič, 4. razred

ISKRICA

Nekoč je bila majhna, majcena iskrica. Iz majhne, majcene se je vsak dan pojavilo več iskric. Ljudje so bili presenečeni, saj so več tisoč let živeli v popolnoma trdi temi. A njihovo veselje na žalost ni trajalo preveč dolgo, saj je v njihovem mestu živel čarovnik SIJ. Bil je najhudobnejši človek v tem mestu. Odločil se je, da bo uničil svetlobo.

In res! Svetloba je bila vsak dan šibkejša. Iskrica se je ponovno manjšala in manjšala, dokler ni izginila. Ljudje so bili spet zaviti v odejo teme. Prebivalci so od takrat po mestu hodili otožni in žalostni, Sij pa je bil presrečen, saj je mislil, da je z njegovo čarovnijo zavladal mestu.

Nekega dne pa so se začele dogajati čudne stvari. Naenkrat se je začelo vse iskriti. To je bila vila Lučka, ki je v domove prinašala veselje in niti najmanj ji ni bilo všeč, da so vsi ljudje tako žalostni. Povedala jim je, da svetlobo mogoče le lahko pričara nazaj. To je meščanom vlilo upanje in so takoj postali srečnejši. Lučka je na vse načine poskušala pričarati svetlobo, a ji žal ni uspelo. Ni se hotela vdati takoj, zato je poklicala svojega bratca Plamenca.

Verjela je, da bosta s skupnimi močmi pričarala svetlobo. Po približno dveh tednih jima je uspelo. Presrečna sta bila, da je mesto ponovno zaživel v luči. Zahvaljevali so se jima na različne načine. Sij se je odselil.

In vsi skupaj z Iskrico so živeli srečno do konca svojih dni.

Sanja Brumec, 4. razred

RADOVEDNA PESEM

Kaj počne morska zvezda
tam na dnu morja?
Se igra.

In kaj rakci storijo,
ko pred ribiči bežijo?
Kričijo.

In kaj morski konjički storijo,
ko ne bežijo?
Se smejujejo.

Nina Erjavec, 3. razred

Nejc Šmigoc, 4. razred

In kaj morski list,
ko ga morski pes opazi, stori?
Beži.

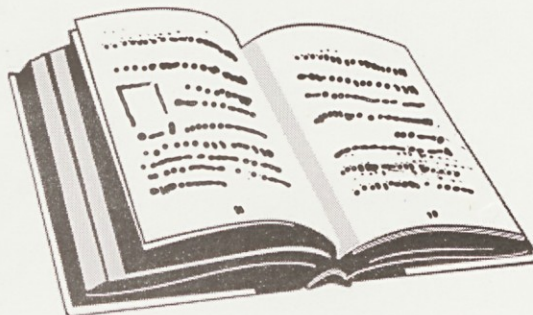
In kaj hobotnica stori,
ko svoj plen ulovi?
Se veseli.

Alen Erjavec, 3. razred

KNJIGE

Knjige pišejo pisatelji.
Nikoli ne mehaniki.
Je skrb njihova velika
in pišejo kot se šika.
Življenje posvetijo bralcem,
enako tudi bralkam.
V svetu domišljije
nosijo nas sem in tja,
okrog po čudnih krajih,
skrivnostnih poteh,
tako temačnih kleteh.

Maruša Breg, 4. razred

UTRINKI

Imamo
jih radi.

Klemen Gračičnik, 3. razred

UTRINKI

DRUGAČNI

Mama Miška je dobila pet mladih mišk. Imena so imeli Miškec, Godernjavko, Repkec, Miškica in Polhovka. Mama Miška je ugotovila, da ima Repkec prevelik rep. Vsi so se norčevali, zato je bil žalosten. Ko se je naučil iskati hrano, pa je postal srečen.

Jelko Plošinjak, 2. razred

Nekoč je bila družina mišk, v kateri je bil mišek posebne sorte.

Ta mišek je imel eno uho večje kot drugo. Toda to še ni vse. Imel je čisto, čisto majhen repek. Druge miške so se mu posmehovale. Bil je sam in zelo žalosten. Spoznal je, da je res posebne sorte, in da se bo naučil, česar druge miške ne znajo.

Mario Majcen, 2. razred

Nekega dne je živel mišek brez ene nogice. Vedel je, kar druge miške ne znajo. Vedel je plesti lepe košare, iz papirja snežaka. Iz listja je znal narediti pismo. Ni mogel dobro prijeti hrane. Vsi so ga imeli radi, ker jim je podarjal lepe izdelke.

Klara Toplak, 2. razred

MEDVEDEK PU SE PREDSTAVI

Pu je medvedek, ki ima veliko prijateljev. Je rjavo-rumene barve. Živi v gozdu.

Rad raziskuje različne stvari. Najraje je med in želod. Na sebi stalno nosi rdeč brezrokavnik. Je zelo priljubljen medvedek.

Sabina Emeršič, 2. razred

Medved Pu je zelo prijazen medved. Najraje ima med. Je rumeno-rjave barve in ima oblečen rdeč brezrokavnik. Ima tudi prijatelje: Tigra, Kenga in zajčka. Rad hodi na sprehode.

Teja Bezjak, 2. razred

Silva Lovrenčič, 2. razred

BRATEC DAVID

Bratec David vedno me jezi,
nikoli me na miru ne pusti,
vedno dela lumparije,
vedno misli le na norije,
vsepovsod ga je preveč,
zraven njega ne morem več.
Ko se učim, nori.
Kar me zelo jezi!

Tamara Krajnc, 5. razred

MOJ TIMI

Doma imam kuža Timija. Svojo hišico ima v garaži. Pri nas je že eno leto in pol. To je moj edini ljubljencek, zato ga imamo vsi radi.

Njegova barva je prav zanimiva. Ima dolgo mehko dlako, ki je črna in bela. Je zelo majhen in debel. Sredi majhne glave zrejo temne oči. Smrček je podolgovat, rep je pokrit z dolgo dlako, ki venomer mahlja. Moj mali nagajivi Timi je mešanček. Takrat, ko dobimo obisk, vedno laja in je zelo rad, če ga kdo poboža.

Je nekaj posebnega. Zelo rad se potepa, saj ima v okolici kar štiri prijatelje. Je pa tudi velik lenuh. Zelo rad spi na soncu. Takrat, ko mu prinesem hrano, se mi ne upre. Ko pa bi bila rada z njim, raje spi.

Zelo vesela sem, da je moj. S sestro se z njim igra in ga imava zelo radi.

Livija Zorec, 5. razred

MOJ PALČEK

6. maja 2003 je muca skotila tri mladičke. Na začetku je imela tri, a potem samo enega, saj sta ji dva na žalost poginila.

Temu je ime Palček, zato ker je od vseh muckov najmanjši. Glavico ima rjave barve, ušesa so pokrita z belo dlako in prav tako okoli smrčka. Prednji tački sta bele barve, zadnji pa sive. Po hrbtu se mu prelivajo bela, črna in siva barva. Trebušček je pokrit s tako belo dlako kot je sneg. Zelo rad grize in praska. Najraje je klobase, brikete in hrano iz konzerve. Veliko časa prespi.

En dan smo ga vsi iskali, saj ga ni bilo nikjer. Potem sem odšla v dedkovo in babičino kuhinjo. Bil je tam, spal je na klopi kot da bi poginil.

Vsi ga imamo radi in upamo, da bo še dolgo let živel z nami.

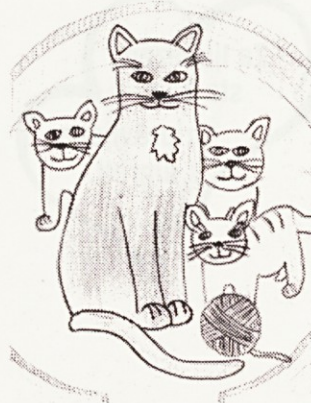
Anita Krojzl, 5. razred

MOJA MUCA

Moja mala črna muca,
v klobčič zvita je kot štruca.
Podnevi pravi je lenuh,
a ponoči velik potepuh.
Rada z miško se igra,
če le uloviti se ji jo da,
če pa miški ni več pomoči,
pokajo ji že vse kosti.

Tamara Krajnc, 5. razred

UTRINKI

Mitja Cvetko, 5. razred

UTRINKI

Za ljubezen
sta bila
pripravljena
umreti.

UGANKA

Kdo hodi zraven zvezd in kdo siplje
do vasi in mest? Je tudi okrogla. Kaj
je to?
(anul)

Teodor Šandor, 2. razred

Sedaj bom opisal zanimivo osebo, ki je bila pripravljena za ljubezen umreti. To je bil Romeo.

Bil je član ugledne veronske družine Monteg, ki je živela v petnajstem stoletju. Romeo je bil najlepši moški v Veroni. Poleg tega je bil precej pesniški. Življenje se mu je spremenilo, ko je zagledal Julijo. Zaljubil se je na prvi pogled in spesnil par verzov. Tako je spoznal, kako je biti zaljubljen, vendar žal v napačno osebo. Julija je bila Capuletova. Ti so bili največji sovražniki Montegov. Ob tem pa so Romea pestile tudi druge težave, saj so mu umorili prijatelja. V tistih trenutkih je čutil maščevalnost in zraven še potrnost. V nagonu maščevalnosti je ubil Tybalta. Zaradi tega je bil izgnan iz Verone. Kljub vsemu njegova ljubezen ni popustila. Zato se je kot pogumen mož vrnil v Verono, kjer je izvedel, da je Julija umrla. Ker se je po smrti želel v večnosti srečati s svojo neizpolnjeno ljubeznijo, si je kupil močan strup. Ko je Julijo res videl mrtvo, se mu je porušil svet. Bil je izjemno razočaran in v tistem trenutku slabosti izpil strup. Tako je umrl zaradi ljubezni.

Romeo je lahko vsem vzor, saj je pokazal, kaj je prava ljubezen in kaj pomeni zanjo umreti. To je dokazala tudi Julija. Sreča jima ni bila naklonjena.

Rok Zadravec, 8. razred

NORA LJUBEZEN

Tudi jaz sem zaljubljena v nekoga. Vendar ne bom priznala skrivnosti, ker bo potem velika nezgoda. Sem si že premislila! Ime mu je Franček. Piše se Zaspanček. Oh, kaj hočem. Takšna je pač ljubezen!

Nastja Lorenčič, 4. razred

TU SEM DOMA

Moj kraj se imenuje Mestni Vrh. Leži v gričevnati pokrajini, ki se vleče od Ptuja in vse do naselja Grajenščak. Hiše se zajedajo v breg. Večina jih je zgrajenih ob cestah, nekatere pa so bolj oddaljene.

Pri nas je najbolj razvito kmetijstvo, ker imamo veliko travnikov, ki vedno močno zelenijo. Tudi poljedelstvo je dobro razširjeno, zato ker vlaga in rodovitna zemlja omogočata rastlinam, da rastejo. Najbolj značilno za naš kraj je vinogradništvo, saj vas leži v Slovenskih goricah. Kraj je poraščen z gozdovi. Na vzhodu imam lep razgled na občino Destrnik, na severozahodu pa na Pohorje, ki se dviga v nebo.

Svojega kraja ne bom zapustil.

Kristijan Markež, 7./9

TA PRESNETA LJUBEZEN

Hja! Ljubezen je bolezen, pravijo. Kaj pa vi mislite? Saj imate prav. Če tako pravijo naši »domači modreci« (beri starši), bo že držalo! Vsi jo jemljejo tako resno in nas vedno opozarjajo na vse bolezni, ki jo, zdaj že, v večini primerov spremljajo. Saj imajo prav in prav je tako, da nas opozarjajo, vendar pozabljajo, kako je lahko zabavna in prijetna ta »najstniška bolezen« se pravi ljubezen, ki jo doživiš le takrat v norih in odkrivajočih najstniških letih. Imam prav ali ne? Ja, seveda imam prav! Kdo bi pa to bolje vedel, če ne jaz, zaljubljena najstnica?

Vam zaupam majhno skrivnost? Ne, ne bi! Ampak, ker ste to vi, naj vam bo! Tudi Pavel in Pavla sta bila čisto zatreskana drug v drugega! Saj veste, koga mislim! Tisti tipček Pavel in sramežljiva Pavla iz šolskega dvorišča. Dajte no, morate se ju spomniti! To sta glavna junaka v zgodbi Ta presneta ljubezen. No, kot sem že povedala, sta zaljubljena, zato postaneta par. Na koncu pa, kako bi že rekla..... hja... no »in dasta se dol«, bi rekli v teh sodobnih časih, naše babice in dedki pa bi rekli, da sta se na koncu imela rada.

Nauk zgodbe pa ni to, kako s cigareto narediti trik (Kajenje je zdravju škodljivo!) ali vprašati kako punco, če bi morda postala par, ampak nas na zabaven način uči, kakšna je ljubezen v resnici in kako se zaščititi pred neprijetnimi dogodki.

Prva ljubezen je pa ena in edina! Zagode pa nam v marsikateri situaciji. Ko vidimo tisto

osebo, ki nam prižene rdečo barvo na lička, smo naenkrat v zadregi. Ne vemo, kaj bi storili in rekli, srce nam začne z polno paro razbijati in naenkrat, naenkrat nam gre vse narobe. Vse, kar smo še malo prej marljivo ponavljali v naših mislih, v trenutku splava po vodi, nekam v daljne kraje.

Hja, ta presneta pa nam res zna zagosti in nas spraviti v zadrego. Kaj pa si misli, da je!? Vsi smo, ali še bomo to enkrat preživeli in povem vam, ko bomo starejši, bo to še samo lep spomin, čeprav se zdaj ne zdi tako.

P.S. Srečno ljubezen!!!

Evelin Sakelšek, 8. razred

MOJ SKRIVNI KOTIČEK

Vsak človek ima svoj skrivni kotiček. Tja se zateče, ko ga kaj razjezi, ga kdo užali.

Moj skrivni kotiček je v gozdu. Je pod največjo krošnjo in med največjimi koreninami. Gozd je posebej lep jeseni. Takrat ga krasijo raznobarni listi, ki počasi odpadajo. Tam poslušam petje ptic. Zdaj poje še tu in tam katera, saj so mnoge že odletele v tople kraje. Opazujem nekatere živali, ki si nosijo hrano za zimo. Spravljajo jo v svoj brlog. Z njo se bodo hranile pozimi in počakale pomlad.

V gozdu je tiho. Slišim žuborenje vode, če imam srečo, vidim še kakšno srnico.

Narava je res nekaj posebnega. Namesto, da jo onesnažujemo, jo raje čuvajmo. V naravo pojdemo vsak dan, ne le kadar smo žalostni.

Saša Stajnko, 7./8

UTRINKI

UTRINKI

MOJ SKRIVNI KOTIČEK

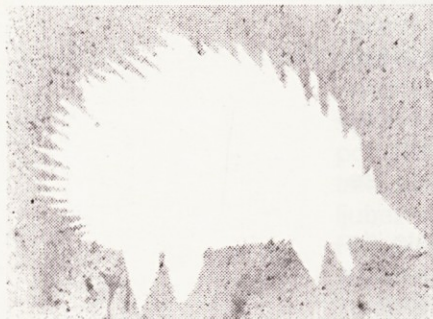
Le nekaj deset metrov od naše hiše se razprostira gozd. V njem stoji bukev. Ima zelo razraščeno krošnjo. Korenine ima razporejene tako, da spominja na stopnice.

To mi je všeč. Usedem se na eno teh »stopnic«. Sprva razmišljam samo o tem, kaj se mi je hudega zgodilo. Lahko se v miru zjočem, saj vem, da ne bo nihče prišel. Ne bi mi bilo všeč, če bi. Hočem biti sama. Sama z naravo. Kmalu se umirim. Slišim, kako drevje ječi v jesenskem vetru. Močneje popiha. Z dreves začne padati listje različnih barv.

Blizu mojega drevesa stoji smreka. Vsako leto je bolj suha... Čeprav v njej ni dosti življenja, se mi zdi, da spada tja.

Tole bukev imam rada. Ne naveliča se me poslušati pa še pomiri me. Mislim, da je narava najboljši prostor za pomirjanje, toda premalo jo cenimo.

Anita Pukšič, 7./8

Jani Čeh, 1. razred

Jure Korenjak, 1. razred

KO JE MARSOVEC PRIŠEL NA
ZEMLJO, SO MU BILE ZNANE VSE
BESEDE, LE ENE NI RAZUMEL.

KAJ JE DRUŽINA?

Mitja Veit: »Družina so ljudje, ki si med seboj pomagajo. Oče hodi v službo, mama kuha, brat in jaz hodiva v šolo, dedek je v penziji.«
Teja Bezjak: »V družini živijo mama, oče, otroci, lahko tudi babice in dedki. Lepo je, če se ima družina rada.«

Matevž Toplak: »Družina je, ko se imajo vsi zelo, zelo radi in gredo včasih na sok.«

Klavdija Roškar: »Družina je dom vseh ljudi na zemlji.«

Alen Fuks: »Družina je vesela in se ima rada. Da ti povem Marsovec, moja družina se ima zelo rada. Po domače se ji reče familija.«

Učenci 2. razreda

LJUBEZEN V VESOLJU

»Vesolje! Nemogoče! Prišla sem v vesolje!«
Tako sem vzklikala, ko sem iz rakete stopila v vesolje.

Lahkotno sem se gibala okrog zvezd in planetov, nakar... Joj! Kako sem se prestrašila! Bedak! Pred mano se je pojavila majhna postavica. Čudno bitje je imelo pet oči, osem rok, devet glav, deset nog in lahko

bi naštela še veliko temu podobnih reči.

Bitje me je čudno gledalo z velikimi zlatimi očmi, jaz pa njega z majhnimi sivo-zelenimi očesci. Zdelo se mi je, da sem mu všeč. Tudi on je bil srčan. Bitje se je končno premaknilo in spregovorilo s cvilečim glasom: »APEL IS!« Sprasovala sem se, kaj to pomeni. Njegova govorica mi je bila kljub temu, da je nisem razumela, zelo všeč. Razmišljala sem in razmišljala... in spomnila sem se!

Sama sebi sem mrmrala: «...če preberem apel is nazaj, dobim, lepa si!» To se mi je zdelo čudovito! Takoj sem vedela govoriti vesoljščino in sem vesoljčku prijazno odgovorila: «IDUT IT IS PEL.» Bitje se mi je približalo in me vprašalo: »OKAK IT EJ EMI?» »AKEBER!« sem mu odgovorila. »AP IBET?» sem bila radovedna.

»IZOG!« mi je odvrnil.

Prijela sva se za roke in šla. Šla sva, kamor naju je neslo. Naenkrat pa GOZI zavpije: »AVIŽEB!« Začudeno sem ga gledala.

Bummmmm! Pred nama je na tla treščilo veliko vesoljsko plovilo. Iskala sem Gozija, a ga nikakor nisem našla. Plovilo se je dvignilo, na tleh sem zagledala napol mrtvega vesoljčka. Bil je moj Gozi. Pretakala sem solze in ena je padla Goziju na srce. Prebudil se je in čez nekaj dni smo v vesolju priredili razkošno poroko. S topovi so nama pokali in eden je tako počil, da me je zbudil. Takrat sem spoznala, da so to bile le prečudovite sanje.

Rebeka Horvat, 4. razred

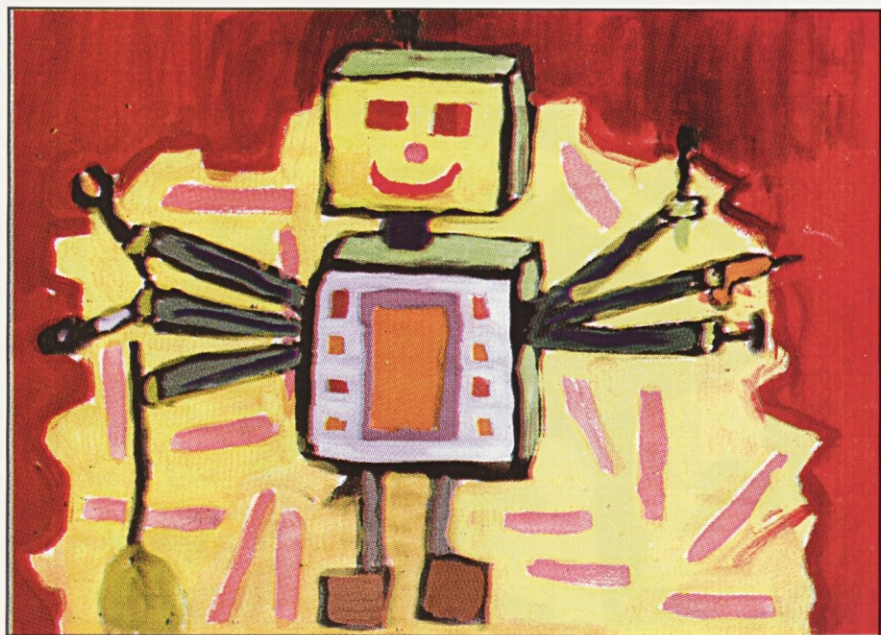
RAZISKOVANJE VESOLJA

Ko sem se zbudil ni bilo nikogar na tem svetu domišljije, ampak to mi je bilo vseeno. Bil mi je dolgčas in odločil sem se, da bom potoval v vesolje. Najprej sem si moral izbrati plovilo s katerim bom potoval v vesolje. Izbral sem si sondo 3-DFPETZ, ki je ena izmed najbolj učinkovitih sond v moji domišljiji. Potem sem jo pripravil na polet. Pregledal sem vse nastavitve in si nadel vesoljsko opremo. Zatem sem odletel. Ko sem potoval mimo Lune, sem videl, kako vesoljci z Marsa plešejo »čuba

UTRINKI

Matevž Toplak, 2. razred

Mitja Cvetko, 5. razred

UTRINKI

buba bambsa«. Ker mi ples ni bil všeč, sem uporabil laser in jim zažgal ritke. Takoj sem bil boljše volje. Potovanje sem nadaljeval mimo raznih planetov in si pel pesem:

»Moj foter je star vesoljec bil,
ki je vesoljsko plovilo v dar dobil,
vesoljce rad ima,
vse povabi jih v vesolje dna.«

Ko sem pristal na Marsu, mojem zastavljenem cilju, sem bil tega zelo vesel. Najprej sem poiskal nekaj vzorcev in jih odnesel v sondo zaradi analize. Nepričakovano so se od nekod pojavili vesoljci, podarili so mi Zlati kipec vesoljcev in hitro odšli. Sam sem odšel v sondo in poletel v moj domišljjski svet.

Škoda, da se je moje potovanje končalo tako hitro.

Peter Artenjak, 4. razred

Alen Fuks, 2. razred

KAKO KAJ MARS?

Bilo je nekega poznega večera, ko sem se odpravila spat. Z odejo sem se pokrila čez glavo in zaspala. Nenadoma me je nekaj začelo dvigovati in kot blisk sem poletela v višave. Letela sem daleč in hitro, sedela sem v nekem čudnem vozilu. Ko sem bolje pogledala sem ugotovila, da je to Fičo, leteči Fičo, torej SUPER FIČO.

Kar naenkrat sem se znašla nad čudno modro in rdečo, golo pokrajino. Ja, to pa izgleda kot planet Mars! S svojim SUPER FIČOM sem pristala na planetu in kar naenkrat so prišli trije enooki, rdeče modri Marsovci.

Predstavili so se mi v neki čudni, piskajoči govorici. Eden je bil Pičo, drugi Mičo in tretji Fičo. Sprva me je

Žiga Cizerl, 2. razred

SVET PO MOJIM MERILIH

bilo strah, a niso bili zlobni, zato smo se kar hitro sporazumeli. Povabili so me v njihov rdeče-modri dom. Razkazali so mi ga in ponudili rdeče-moder sok. Ko sem ga poskusila, je imel okus po pici. Mm njam! Prosila sem, če mi ga lahko prinesejo še več. Takoj so mi ustregli. Pili smo sok in se začeli spoznavati. Postala sem utrujena in zaspala sem kar na stolu. Drugi dan sem se zbudila v postelji, kamor so me zvečer odnesli. V posteljo so mi postregli zajtrk, nato pa sem kar brez umivanja vstala in že smo sedli v mojega SUPER FIČA ter se odpeljali v rdeče-modro mesto. Pristali smo sredi ulice in vsi Marsovci so kar ostrmeli, saj takšnega super vozila še niso videli. Novi prijatelji so nakupili rdeče-modri sok in to samo zame, kar mi je bilo zelo všeč. Odžejala sem se in se spomnila na dom ter rekla: »Veste kaj, morala bi nazaj na Zemljo, saj doma sploh ne vedo, da me ni.«

»V Sorrvenijo?« je vprašal Mičo.

»Ne,« sem odgovorila, »ampak v Slovenijo!« Ob slovesu smo se poljubili in vpili: »Adijo!« In že sem drvela z mojim SUPER FIČOM skozi prostranstva, ko sem se na pol poti spomnila na moj sanjski sok. Vkllopila sem turbo raketni motor in oddrvela nazaj na Mars. Vsi so me z veseljem pričakali, saj so mislili, da bom ostala pri njih, a ni bilo tako. Prišla sem samo po sok, potem pa brž nazaj domov.

Pristala sem v svoji sobi in se zakopala pod odejo. Ko sem se zbudila, sem želela popiti malo rdeče-modrega soka, a glej, kozarec ob moji postelji je bil prazen.

Ali so vse to bile res samo sanje?

Maja Polanec, 4. razred

Pregovor pravi: »Na mladih svet stoji.« Res je tako, saj smo mladi tisti, ki vstopamo v svet, ki je poln želja o uspehih in znanja. Vsak mlad človek ima sanje, ki bi jih rad uresničil. Pred nami so odločitve, kam v srednjo šolo. Te bodo prav gotovo čez nekaj let odločale o naši prihodnosti. Postajati moramo čim bolj samostojni in skrbeti sami zase. To mi govorijo tudi starši, ker me imajo radi in mi želijo čim boljše življenje. Mladi pri nas in drugod po svetu vse več posegajo po mamilih in alkoholu. Ne najdejo pravega smisla življenja in ne vedo, da se lahko tudi brez alkohola in drog imamo lepo. Nekateri si zaradi tega in drugih vsakdanjih težav vzamejo življenje. Čez nekaj let bomo mi odločali o svetu in biti bomo morali trdni, da bomo to zmogli. Če se v prihodnosti vidimo tam, kjer si želimo, in če se bomo takrat le za trenutek ozrli po prehojeni poti, nam gotovo ne bo žal vseh padcev in odrekanih ter učenja. Svetu in sebi moramo zagotoviti lepo prihodnost in tudi generacijam za nami. Po svetu je vse več vojn in nasilja. Ob tem se sprašujem, kakšna prihodnost je zagotovljena mladim v vojni? Bodo zmogli? Odgovora ne najdem. Mislim pa, da lahko vsaj mi malo pripomoremo k boljšemu svetu. Z nasmehom in kančkom dobre volje lahko mladim drugod po svetu damo upanje in željo, da jim posije žarek sreče za boljši in lepši jutri.

Lucija Tikvič, 8. razred

UTRINKI

Mladi, ta nadloga! Vendar brez te nadloge ne bi bilo starih. Kako se mladi počutimo doma, v šoli, državi, na svetu? Nekateri morda utesnjeni, drugim se zdi, da so precej svobodni in samostojni. Tisti, ki se počutijo osamljeno in brez pomoči, verjetno mislijo, da je svet nepravilen in krut, drugim pa se zdi lep in vesel.

Kako le lahko mladi vplivamo na svet? Ne preostane nam drugega, kot da se učimo, si izberemo čim boljši poklic, da bomo imeli lepše življenje. Kasneje se lahko vključimo v dobrodelne akcije in pomagamo drugim do lepšega in bolj zadovoljnega življenja. Tisti, ki so osamljeni, lahko poiščejo pomoč pri teh organizacijah, se nekajkrat nasmejijo in že bodo za druge delovali bolj prijazno. Ti jih bodo vzeli v družbo, in če bodo res dobri prijatelji, jim bodo pomagali pri iskanju novih prijateljev. Vendar se osamljeni ne smejo zanesti samo na prijatelje, ampak tudi sami kaj postorijo, si poiščejo službo, tudi morda posadijo kakšno rožico. Paziti pa morajo, da ne zaidejo v napačno družbo, ki se morda ukvarja z drogami.

Mladi pa do lepšega življenja lahko pripomoremo tudi v svoji družini. Mami pomagamo pobrisati prah ali pomiti posodo. Ne bodimo zaprti vase, pogovorimo se. Pri tem pa nam morajo pomagati tudi starši, ki nas lahko vzpodbujajo, nam pri odločitvi za srednjo šolo pomagajo in svetujejo. Takrat bomo tudi mi imeli večje veselje do učenja in imeli bomo boljši uspeh, kasneje tudi dobro službo, ki nas bo veselila.

Nekateri razmišljajo in si razbijajo glavo s tem, kako bi postali slavni ali spremenili svet. Če nimaš talenta za petje, v tej smeri ne boš zaslovel. Poskusi s čim drugim, morda boš prav ti naredil kakšno uspešnico (morda knjigo), ki bo vsem spremenila življenje.

Tamara Pondelak, 8. razred

MOJA MAMA

Moji mami je ime Zdenka. Ima rjave lase in modre oči. Zelo rada kuha, bere knjige in igra računalnik. Po poklicu je gospodinja. Je vedno dobre volje. Imam jo rada in za 8. marec sem ji podarila parfum. Zelo se ga je razveselila.

Petra Verdenik, 1. razred

Moji mami je ime Marija. Ima modre oči. Rada kuha in hodi po mestu. Moja mama ne hodi v službo, ampak skrbi za družino.

Petra Lozinšek, 1. razred

Moji mami je ime Tatjana. Ima kratke lase. Stara je 41 let. Po poklicu je socialna delavka. Moja mami rada kuha. Za dan žena sem jo presenetila z rožico. Bila je vesela. Moja mama je najboljša na svetu in imam jo zelo rada.

Iva Matjašič, 1. razred

ČE BRATEC NE ZNA PRIPOVEDOVATI PRAVLJIC

Nekoč je živela deklica, ki ji je bilo ime Zlata kapica.

Ne, Rdeča.

Saj res. Rdeča Kapica. Mamica jo je poklicala in rekla: »Poslušaj, Rjava kapica...«

Nič ne veš, Rdeča kapica.

Saj res, Rdeča kapica. Pojdi k teti in ji ribe.

Ne, pojdi k babici in ji nesi potico.

Prav. Deklica je šla v gozd in srečala opico.

Kako si butast. Srečala je volka, ne pa opice.

In lev je vprašal: «Koliko je šest krat osem?»

Norec! Volk je vprašal: »Kam greš?»

Imaš prav, Srebrna kapica je odgovorila....

Rdeča kapica! Rdeča, Rdeča kapica!

Ja! Odgovorila je: »Grem na trg po paradižnikovo mezgo.«

Ti norec. Grem k babici, ki je bolna, toda ne poznam poti.

Seveda, tiger je rekel...

Kakšen tiger? Volk vendar.

Ja no, rekel je: »Pojdi proti severu, na stopnicah poberi denar, nato pojdi v levo, prišla boš do sladoledarja in si kupi sladoled.«

Filip Petek, 3. razred

UTRINKI

Slovo in
krokodilje
solze.

Sandra Kokol, 3. razred

UTRINKI

Petra Kolarič, 7./9

Tina Zadravec, 7./9

SLOVO

Odhajam. A pogled hiti tja,
kjer nekoč bila sva midva.
Še zadnjič si zazreva v oči,
še zadnjič, samo jaz in ti.
V tvoj zadnji objem pohitim
in poslednji poljub od tebe dobim.
Vem, težko je to slovo,
saj skupaj nama zagotovo lepše bi bilo.
V drevesih krošnje zašumijo
in srce moje nehote zbudijo.
Glasno takrat mi govori:

»Nič več ne stoj,
na pot moraš še nocoj!«
Najine oči se srečajo,
najine besede izmenjajo.
Pri srcu meni je hudo,
saj zadnjič vidim osebo ljubljeno.
Počasi te izgubljam izpred oči,
a vem, da srečna bom naslednje dni.
Pri sebi sem sklenila,
da te ne bom nikoli pozabila,
ampak v srcu le nosila.

Lucija Tikvič, 8. razred

Tamara Pondelak, 8. razred

UTRINKI

Utrinki, šol. leto 2003/04

Veseli me, da vam lahko tudi v tem šolskem letu v šolskem glasilu pokažemo dosežke naših učencev ter njihovih mentoric in mentorjev. Utrinki so v vseh teh letih izdajanja postali zaščitni znak naše šole, saj je moč v njih zaznati utrip življenja in dela učencev.

Navidez se vsako šolsko leto prične kot vsa prejšnja. Konca ni mogoče videti niti predvideti. S pomladjo pa nam vsem naenkrat postane jasno, da se šolsko leto z izjemno hitrostjo približuje svojemu koncu. Tako je tudi letos, še zlasti za naše osmošolce, slovo bodo vzeli tam, kjer jim je bilo velikokrat težko, naporno, še večkrat pa zanimivo ali vsaj zabavno.

Letos zaključujejo prvi razred devetletke prvi in najmlajši učenci v dolgi zgodovini naše šole. Kot vsaka novost, nam je tudi začetek uvajanja devetletke predstavljal nov, včasih tudi naporen in težak izziv, saj smo se morali vsi zaposleni krepko in resno pripravljati na vse spremembe, ki jih je program devetletne šole prinesel s seboj.

Pri našem delu nismo pozabili na starše učencev, ki so zelo pomembni pri vzgoji in izobraževanju otrok. Brez resnega in odgovornega sodelovanja šole s starši si učitelji ne morejo predstavljati uspešnih učencev. Zato bi se zahvalil vsem staršem, ki ste pokazali željo in trud ter si velikokrat vzeli čas, da ste skupaj z učiteljicami in učitelji preizkušali uspešnejše metode dela z otroki. Ugotovili smo, da vzgoja in izobraževanje gresta skupaj z roko v roki, saj se izobraževanje ne konča v šoli in tudi vzgoja ne konča v domačem okolju.

Našim osmošolcem, ki letos končujejo svojo šolsko obveznost, želim, uspešen vpis v šole, za katere ste se odločili. Verjamem, da vam bo delo v novem šolskem okolju steklo tako, kot si želite in da bi bili uspešni tako v šoli kot tudi v osebnem življenju. Sreča in zadovoljstvo v obdobju odraščanja pomenita kredit za pridobivanje primerne samopodobe, s tem pa lažje vzpostavljanje medosebnih kontaktov, tako med vrstniki kot tudi z novimi profesorji.

Vsem zaposlenim pa želim, da jih pedagoški optimizem ne zapusti, da bomo še veliko let uspešno in kvalitetno obvladovali pedagoški proces v novi šoli. Da nam bo uspelo izobraziti in vzgojiti veliko učencev, ki bodo s svojo uspešnostjo dokazali, da smo vsi, ki z učenci delamo, na pravi poti. Le-to pa nam bo dokaz in spodbuda, da se je vredno potruditi za najboljše - za vedoželjne otroke.

*Zlatko Jaušovec,
vodja podružnice Grajena*

Uredniški odbor:
Jelica Primožič in novinarka
Evelin, Diana in Tamara

Izdajateljica: OŠ Ljudski vrt, podružnica Grajena
Oblikovanje in tisk: Štrakl d.o.o., Sv. trojica
Naklada: 230 izvodov
April 2004

UDK 37.014.77
UTRINKI. Literarno glasilo učencev
OŠ Ljudski vrt, podružnica Grajena
Grajena 2004

Domoznanski oddelek

371

UTRINKI

2003/2004

KNJIZNICA IVANA POTRCA PIJU

371.8:373.3(497.4 Grajena)

6005148

COBISS o

